

KOMMISJONSFORORDNING (EF) Nr. 1897/2000

2002/EØS/12/44

av 7. september 2000

om gjennomføring av rådsforordning (EF) nr. 577/98 om tilrettelegging av en arbeidskraftundersøkelse i Fellesskapet med hensyn til den operasjonelle definisjonen av arbeidsløshet(*)

KOMMISJONEN FOR DE EUROPEISKE FELLESKAP HAR –

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap,

under henvisning til rådsforordning (EF) nr. 577/98 av 9. mars 1998 om tilrettelegging av en arbeidskraftundersøkelse i Fellesskapet⁽¹⁾, særlig artikkel 4 nr. 3, og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) I samsvar med artikkel 4 nr. 3 i forordning (EF) nr. 577/98 skal det utarbeides en definisjon av variablene samt en liste over prinsippene for utforming av spørsmål om arbeidsstyrkestatus.
- 2) For at arbeidsmarkedsstatistikken skal være internasjonalt sammenlignbar, må medlemsstatene og Fellesskapets organer måle sysselsetting og arbeidsløshet i samsvar med Den internasjonale arbeidsorganisasjons (ILO) definisjon av sysselsetting og arbeidsløshet.
- 3) Kommisjonen trenger sammenlignbare indikatorer for å kunne overvåke og vurdere de framskrittene som følger av gjennomføringen av de sysselsettingspolitiske retningslinjene⁽²⁾.
- 4) Det er derfor nødvendig å fastsette en definisjon av begrepet arbeidsløshet som gjelder i alle medlemsstatene, og å foreta en ytterligere harmonisering av spørreskjemaene som brukes i arbeidskraftundersøkelsen.

- 5) Tiltakene fastsatt i denne forordning er i samsvar med uttalelse fra Komiteen for det statistiske program, nedsatt ved rådsbeslutning 89/382/EØF, Euratom⁽³⁾ –

VEDTATT DENNE FORORDNING:

Artikkel 1

1. Definisjonen av arbeidsløshet er fastsatt i vedlegg I til denne forordning.
2. Prinsippene for utforming av spørsmålene om arbeidsstyrkestatus er fastsatt i vedlegg II til denne forordning.

Artikkel 2

1. Spørsmålene om arbeidsstyrkestatus som skal brukes i arbeidskraftundersøkelsen i Fellesskapet, skal være i samsvar med prinsippene fastsatt i vedlegg II til denne forordning og gjøre det mulig å måle arbeidsløsheten slik den er definert i vedlegg I.
2. Anvendelsen av nr. 1 kan likevel utsettes for det tidsrom som er nødvendig for å tilpasse arbeidskraftundersøkelsen. I så fall skal medlemsstatene ved oversendingen av undersøkelsesresultatene til Eurostat klart angi hvilke avvik som er foretatt i forhold til definisjonen og til prinsippene nevnt i nr. 1.

Artikkel 3

Denne forordning trer i kraft den 20. dag etter at den er kunngjort i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Brussel, 7. september 2000.

For Kommisjonen

Pedro SOLBES MIRA

Medlem av Kommisjonen

(*) Denne fellesskapsrettsakten, kunngjort i EFT L 228 av 8.9.2000, s. 18, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 83/2001 av 19. juni 2001 om endring av EØS-avtalens vedlegg XXI (Statistikk), se EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende nr. 44 av 6.9.2001, s. 28.

(1) EFT L 77 av 14.3.1998, s. 3.

(2) EFT C 69 av 12.3.1999, s. 2.

(3) EFT L 181 av 28.6.1989, s. 47.

VEDLEGG I

Arbeidskraftundersøkelsen: definisjon av arbeidsløshet

1. I samsvar med ILO-standardene som ble vedtatt på den 13. og 14. internasjonale konferanse for arbeidsmarkedsstatistikere (ICLS) skal følgende personer i alderen 15 til 74 år i forbindelse med arbeidskraftundersøkelsen i Fellesskapet anses som arbeidsløse dersom de var
 - a) uten arbeid i referanseuken, dvs. verken hadde et arbeid eller var sysselsatt i betalt arbeid som lønns-takere eller selvstendig næringsdrivende (i minst en time),
 - b) fortløpende tilgjengelige for arbeid, dvs. tilgjengelige for sysselsetting som lønns-takere eller selvstendig næringsdrivende innen to uker etter referanseuken,
 - c) aktivt arbeidssøkende, dvs. i løpet av de siste fire ukene som slutter med referanseuken, hadde truffet konkrete tiltak for å finne betalt sysselsetting som lønns-takere eller selvstendig næringsdrivende, eller hadde funnet et arbeid som de først skulle begynne i senere, dvs. innen et tidsrom på høyst tre måneder.

Med hensyn til punkt 1 bokstav c) regnes følgende som konkrete tiltak:

- kontakt med offentlig arbeidsformidling **for å finne arbeid**, uavhengig av hvem som tok initiativ til kontakten (fornytt registrering av rent administrative grunner regnes ikke som et konkret tiltak),
 - kontakt med privat arbeidsformidling (vikarbyrå, rekrutteringsbyrå osv.) for å finne arbeid,
 - direkte henvendelse til arbeidsgivere,
 - forespørsler hos venner, slektninger, fagforeninger osv. med henblikk på å finne arbeid,
 - innrykk av eller svar på stillingsannonser,
 - lesing av stillingsannonser,
 - deltaking i en ansettelsestest, en prøve eller et jobbintervju,
 - forsøk på å finne tomt, lokaler eller utstyr,
 - søknader om tillatelser, lisenser eller økonomiske midler.
2. Teoretisk og praktisk utdanning anses for å øke muligheten til sysselsetting, men regnes ikke som arbeidssøking. Personer uten arbeid som er under teoretisk eller praktisk utdanning, skal klassifiseres som arbeidsløse bare dersom de er «fortløpende tilgjengelige for arbeid» og «arbeidssøkende» som definert i nr. 1 bokstav b) og c).
 3. Permitterte personer regnes som arbeidsløse dersom de ikke mottar vesentlig lønn (som vesentlig regnes $\geq 50\%$) fra sin arbeidsgiver og dersom de er «fortløpende tilgjengelige for arbeid» og «arbeidssøkende». Permitteringer regnes som ulønnet permisjon etter arbeidstakers initiativ – herunder permisjon som betales med statlige midler eller av fond (16. ICLS). I dette tilfellet regnes permitterte personer som sysselsatte dersom de har en avtalt dato for gjenopptakelse av arbeidet og dersom denne datoen ligger høyst tre måneder fram i tid.
 4. Utenom sesongen kan ikke sesongarbeidere anses for å ha noen formell tilknytning til sin sesongarbeidsplass da de ikke mottar noen lønn fra sin arbeidsgiver, selv om de er sikre på å kunne gjenoppta arbeidet. Dersom de ikke arbeider utenom sesongen, regnes de som arbeidsløse bare dersom de er «fortløpende tilgjengelige for arbeid» og «arbeidssøkende» som definert i nr. 1 bokstav b) og c).

VEDLEGG II

Arbeidskraftundersøkelsen: prinsipper for utforming av spørsmål om arbeidsstyrkestatus

1. Spørsmålene om arbeidsstyrkestatus i samsvar med ILO-definisjonen (sysselsatt, arbeidsløs eller utenfor arbeidsstyrken) er som regel de første spørsmålene på det individuelle spørreskjemaet, og følger rett etter spørsmålene om husholdningsmedlemmenes demografiske kjennemerker. De bør ikke komme etter spørsmål om hovedvirksomhet eller vanlig virksomhet (student, arbeid i hjemmet, pensjonist osv.) eller om administrativ status for en eventuell registrering ved den offentlige arbeidsformidlingen med henblikk på å motta ytelser ved arbeidsløshet, dersom dette kan påvirke svarene på spørsmålene om arbeidsstyrkestatus i henhold til ILO.

Ved indirekte intervju i etterfølgende undersøkelsesrunder dersom en persons arbeidsstyrkestatus som sysselsatt eller utenfor arbeidsstyrken ser ut til å være permanent eller stabil, kan arbeidsstyrkestatusen raskt fastslås med henvisning til status i forrige undersøkelsesrunde.

2. Spørsmålene om sysselsetting består av minst to separate spørsmål: ett om hvorvidt personen er sysselsatt for øyeblikket, og ett om hvorvidt personen har et arbeid når vedkommende er midlertidig fraværende fra arbeidet (personer som har permisjon). Spørsmålet om hvorvidt personer er sysselsatt for øyeblikket, skal komme foran spørsmålet om hvorvidt personen har et arbeid, slik at man ved å sammenholde svarene klart kan identifisere personer som er midlertidig fraværende.

Identifikasjonen av permitterte (personer med ulønnet permisjon etter arbeidsgivers initiativ) og klassifiseringen av disse som sysselsatte (eller arbeidsløse) avhenger av to vilkår vedrørende den formelle tilknytningen til arbeidsplassen: sikkerhet for å kunne vende tilbake til arbeidsplassen og at avbruddet i arbeidsavtalen er kortvarig (≤ 3 måneder). Det kan avklares om disse vilkårene er oppfylt ved å stille et spørsmål som følger rett etter spørsmålet om årsaken til personens midlertidige fravær eller om årsaken til at vedkommende ikke har søkt arbeid i de fire foregående ukene, eller ved å benytte svarkategorier for disse spørsmålene.

3. Spørsmålene om sysselsetting og arbeidssøking skal inneholde et kriterium som gjør det mulig å identifisere personer som arbeider bare noen få eller bare én time.
4. Spørsmålene om sysselsetting skal inneholde et kriterium som gjør det mulig å identifisere ulønnet arbeidende familiemedlemmer. Disse kan også identifiseres ved hjelp av et separat spørsmål om hvorvidt de er sysselsatt.
5. Det skal framgå klart av spørsmålene om sysselsetting at bare arbeid for lønn eller utbytte regnes som økonomisk virksomhet i henhold til ILO.
6. Referanseperioden for sysselsetting skal framgå klart. Spørsmålet om sysselsetting refererer som regel til den foregående uken, definert som «fra mandag til søndag», og inneholder nøyaktige datoer. Referanseperiodene for arbeidssøking og tilgjengelighet skal framgå klart. De to spørsmålene om arbeidssøking og metoder for arbeidssøking refererer til de fire foregående ukene inklusive referanseuken, og spørsmålet om tilgjengelighet refererer til de to ukene som følger etter referanseuken.
7. Spørsmålet om arbeidssøking stilles til alle som er blitt stilt spørsmålene om sysselsetting og er blitt identifisert som arbeidsløse. Ingen andre filterspørsmål skal komme forut for dette spørsmålet. Ved indirekte intervju i etterfølgende undersøkelsesrunder og når en persons arbeidsstyrkestatus som sysselsatt eller utenfor arbeidsstyrken ser ut til å være permanent eller stabil, kan arbeidsstyrkestatusen raskt fastslås med henvisning til statusen i forrige undersøkelsesrunde.
8. Spørsmålet om arbeidssøking skal referere til alle tiltak, også uregelmessige, som den intervjuede har truffet for å finne arbeid eller starte egen virksomhet. Spørsmålet skal ikke formuleres slik at det gis inntrykk av at det kreves kontinuerlig arbeidssøking i hele referanseperioden for å regnes som arbeidssøkende.
9. Spørsmålet om metoder for arbeidssøking skal inneholde aktive og passive søkemetoder. Følgende regnes som aktive søkemetoder:

- kontakt med offentlig arbeidsformidling for å finne arbeid,
 - kontakt med privat arbeidsformidling for å finne arbeid,
 - direkte henvendelse til arbeidsgivere,
 - forespørsler hos venner, slektninger, fagforeninger osv. med henblikk på å finne arbeid,
 - innrykk av eller svar på stillingsannonser,
 - lesing av stillingsannonser,
 - deltaking i en ansettelsestest, en prøve eller et jobbintervju,
 - forsøk på å finne tomt, lokaler eller utstyr,
 - søknader om tillatelser, lisenser eller økonomiske midler.
10. Punktet «kontakt med offentlig arbeidsformidling for å finne arbeid» er tosidig. Initiativet kan komme fra den registrerte arbeidsløse eller fra arbeidsformidlingen. Denne kontakten skal inngå i første (svarkategori i) spørsmål om metoder for arbeidssøking. Den skiller seg fra en kontakt som tas av administrative årsaker for å kunne motta ytelser ved arbeidsløshet (med mindre det forut for dette har vært en periode der personen har vært sysselsatt eller utenfor arbeidsstyrken), og også fra bistand fra arbeidsformidlingen for å bedre den registrerte arbeidsløse personens mulighet til sysselsetting. «Kontakt med privat arbeidsformidling for å finne arbeid» er en aktiv søkemethode dersom personen
- registrerer seg hos arbeidsformidlingen for første gang (etter en periode der vedkommende har vært sysselsatt eller utenfor arbeidsstyrken),
 - orienterer seg om mulige ledige stillinger, eller
 - «via arbeidsformidlingen mottar et jobbtillbud» som kan aksepteres eller avslås av arbeidssøkeren.
11. Metodene for arbeidssøking skal regnes opp til minst tre aktive metoder er nevnt.
12. Personer som for tiden ikke er sysselsatt og som ikke søker arbeid ettersom de har funnet et arbeid som de kommer til å begynne i på et senere tidspunkt, dvs. i løpet av høyst tre måneder, skal klassifiseres i en separat kategori.
-